

‘Maggie, je kunt nu niet zomaar doodgaan. Dat sta ik niet toe,’ foeterde Yorick. Daarna legde hij zijn gezicht in zijn handen.

Een laatste gepruttel. Daarna zacht gesis. En stilte.

Yorick sloeg met zijn hand op het stuur en opende zijn portier. Vloekend liep hij om het gele koektrommeltje heen dat hij zijn auto noemde. Neem me niet kwalijk, zijn dierbare ‘Maggie’.

Ik bleef in de auto zitten en wierp een blik naar buiten. Glooiende weidevelden zover het oog reikte. En schapen. Overal schapen. Bolletjes wol op eindeloos groen. Hoewel de weidevelden afgebakend waren door lage stenen muren, hadden we eerder al een kudde midden op de weg zien staan. Daar hadden we maar langzaam en voortdurend toeterend doorheen weten te komen.

Mijn telefoon piepte. Een berichtje. JE ZULT DAAR PLEZIER HEBBEN ALS JE ERVOOR OPENSTAAT. HET ZAL JE GOEDDOEN OM WEG TE ZIJN VAN LONDEN EN ALLES WAT MET DIE IDIOOT VAN EEN ETHAN TE MAKEN HEEFT. JE HEBT DE JUISTE BESLISSING GENOMEN. HOU VAN JE! J.

Mijn broer had zijn berichtje afgesloten met een lachende smiley en een hartje. Ik zuchtte. Had ik echt de juiste beslissing genomen? Ik dacht terug aan de nacht van drie weken geleden, toen ik mijn grote broer zo hard nodig had. Mijn plan om ongemerkt bij het feest

binnen te sluipen was mislukt. In plaats van Jordan daar te onderscheppen, had ik me bibberend en huilend naar huis gesleept, waar hij en zijn peetoom Yorick me om vier uur ’s ochtends ineengedoken in de gang hadden aangetroffen. In het begin had Yoricks spontane idee om de zomervakantie in West Sussex door te brengen best aantrekkelijk geklonken, maar nu wist ik niet meer of het wel zo’n goed idee was geweest.

Hoe verder ik met de trein van Londen verwijderd raakte, hoe meer ik het gevoel had dat ik vluchtte. En misschien was dat wel precies wat Ethan wilde... dat ik vluchtte als een bang konijntje.

Voorzichtig schoof ik de mouw van mijn vest omhoog en keek naar de letters die ik sinds die avond elke dag aan de binnenkant van mijn onderarm schreef. *UNBROKEN*. Mijn mond werd droog toen ik met mijn vinger over de letters streek.

‘Hé, Grace, stap eens even uit. Ik heb je hulp nodig!’

In één snelle beweging trok ik mijn mouw weer omlaag en gaf gehoor aan zijn hulpkreet.

‘We moeten Maggie naar de kant van de weg duwen,’ zei Yorick. ‘Ze kan het niet meer alleen. Arm ding.’ Hij aaide liefdevol over de halfgeopende motorkap.

Ik moest onwillekeurig lachen. Ik wist dat hij van dieren hield; hij leidde immers een grote paardenfokkerij. Maar dat hij net zoveel van zijn auto hield, was nieuw voor me.

‘Ga jij achter het stuur zitten. Dan laten we haar naar die inham in de muur rollen.’

Ik knikte, ging op de bestuurdersstoel zitten en manoeuvreerde de gele roestbak naar de kant. Toen Maggie goed stond, trok ik de handrem aan en stapte uit.

Yorick opende de kofferbak en haalde mijn bagage eruit. ‘Ik laat haar wel ophalen door een sleepwagen. Wij gaan lopend verder. Het is nog maar een kilometer of vijf naar de paardenfokkerij.’

Ik keek hem verbaasd aan. Meende hij dat serieus? Vijf kilometer lopen met al die bagage?

‘De lucht ziet er daar behoorlijk donker uit,’ merkte ik op, met een knikje naar de donkergrijze muur van wolken die dreigend boven de heuvels hing. ‘Kun je niemand bellen om ons op te halen? Dan kunnen wij zolang in de auto wachten.’

Yorick wuifde mijn opmerking weg. ‘Onzin, dat trekt wel voorbij.’

Met zijn markante gezicht, volle baard en zijn haar – dat aan de zijkant was opgeschoren en boven op zijn hoofd in een vlechtje bijeen was gebonden – was Yorick op en top een Viking, ook zonder de achternaam die zijn Scandinavische afkomst verried. Ik kende de peetoom van mijn broer niet zo goed. Tot een halfjaar geleden had ik met mijn ouders in het buitenland gewoond. Jordan was echter al vier jaar geleden naar Engeland gekomen om te studeren. Sindsdien waren Yorick en hij ondanks het grote leeftijdsverschil goed met elkaar bevriend geraakt, en nu ik hem een paar keer had ontmoet begreep ik ook waarom. Yorick was relaxed en heel aardig. En hij had meteen zijn hulp aangeboden toen ik die echt nodig had. Alleen van het weer had hij geen verstand.

‘Ik denk toch dat het verstandiger is als je iemand belt,’ probeerde ik nog een keer. ‘De wind komt van rechts. Die wolken komen duidelijk onze kant op.’

Yorick grinnikte. ‘Dan kunnen we maar beter opschieten.’

Hij hing mijn knalrode rugzak over zijn schouder, pakte mijn koffer en begon te lopen voor ik nog meer kon protesteren.

Ik zuchtte en hoorde zelf hoe zielig het klonk. Vooruit dan maar. Ik had het immers zelf gewild. Hoog tijd om aan het leven op het platteland te wennen.

Tien minuten later trok ik de capuchon van mijn vest dieper over mijn voorhoofd en zag ik hoe de regendruppels in de stof trokken en op mijn neus vielen.

Wat een achterlijk idee. Was ik toch maar bij Maggie gebleven! Dan had ik met de sleepwagen mee kunnen rijden en was ik tenminste droog gebleven.

‘Je zult je wel thuis voelen op Caverley Green. Joan, de dochter van de rentmeester, volgt haar opleiding bij ons in het trainingscentrum,’ babbelde Yorick opgewekt alsof het een heerlijk zonnige dag was. ‘Ze is niet veel ouder dan jij. En er zijn nog wat andere erg aardige jonge mensen op de paardenfokkerij.’ Hij glimlachte naar me. ‘Maak je geen zorgen over het feit dat je geen ervaring hebt met paarden. Als je vragen hebt, helpen we je allemaal graag.’

Er liep een kleine waterval van regendruppels uit Yoricks baard. We zagen er inmiddels waarschijnlijk uit alsof we hadden gezwommen. Zijn grijze t-shirt was een paar tinten donkerder geworden en mijn roodgeruite rok neigde nu naar bordeaux. Het leek Yorick niet te storen. Hij liep met grote passen voorop.

‘Alan Quinn, onze stalmeester, kan in het begin wat nors zijn, maar hij bedoelt het niet zo,’ vertelde hij verder. ‘Je helpt hem bij het voeren en met het werk in de stal. Later zien we dan wel verder, oké?’

‘Okééé,’ antwoordde ik langgerekt. Nu de paardenfokkerij niet ver weg meer was, leek het me toch allemaal niet zo’n goed idee. Wat

moest ik twee maanden op een paardenfokkerij in niemandsland? De laatste keer dat ik op een paard had gezeten was ik zes – en dat was een draaimolenaarpaard in Stockholm. Of was het in Porto geweest? Door alle plaatsen waar ik met mijn ouders had gewoond was ik al lang het overzicht verloren. Anderzijds... Wat deed West Sussex er dan nog toe? En misschien hadden Jordan en Yorick wel gelijk en was afstand van mijn leven in Londen wel precies wat ik nu nodig had.

‘Wacht even,’ zei ik, en ik bleef staan en wrong een van mijn lange rode lokken uit tot het water eruit liep.

Yorick schonk me een scheve glimlach en keek me door de regen aan. ‘Het zag er echt uit alsof het wel voorbij zou trekken.’ Hij haalde zijn mobieltje uit zijn zak en tikte een berichtje in. ‘Ik vraag of iemand ons kan komen halen.’

Ik liet opgelucht mijn adem ontsnappen. Ik zag er inmiddels waarschijnlijk uit als Nepomuk, de Tibetaanse terriër van mijn tante Ann wanneer die met Jordan en mij in het meer had gespeeld. Plus ernstig bemodderde sneakers. Daar plakte ook nog wat van de schapenstront aan waar de weg mee bezaaid was. Maar goed dat ik zo niet onder de mensen zou komen.

We liepen verder, onze blik op de weg gericht. Na vier of vijf minuten nam de regen eindelijk wat af en stopte vervolgens helemaal. Toen hoorden we het geluid van een motor. Een zwarte terreinwagen kwam onze kant op. Eindelijk redding! Ook al was het dan te laat.

De wagen stopte vlak voor ons aan de kant van de weg, direct naast de stenen muur. Ik duwde mijn natte haar uit mijn gezicht om beter te kunnen zien. Maar de auto had getinte ruiten en ik zag

niemand. Uiteindelijk zwaaide het portier aan de bestuurderskant open. Het eerste wat me opviel waren zwarte herenboots, die midden in een plas staptten, daarna blond haar onder een capuchon en...

Nee, hè! Dat kon niet waar zijn!

Toen de bestuurder helemaal achter het portier vandaan kwam, grinnikte hij ondeugend en ik deinsde een stap achteruit.

Voor me stond de jongen van het hotel. Edward.

Misschien herkent hij me helemaal niet. Ik zie er immers uit als Nepomuk.

Yorick schraapte zijn keel. ‘Grace, dat is Edward. Hij...’

‘Edward de Lacy. Ik train de paarden op de fokkerij,’ nam Blondie het over. ‘Het is een soort vakantiebaan, net als die van jou. Alleen beter.’ Hij kwam dichterbij me staan. ‘En jij bent de kleine inbreekster van het Palace.’

Tot zover de Tibetaanse terriër. Mijn wangen begonnen te gloeien en mijn blik ging naar Yorick. Maar die keek alleen maar verbaasd van Edward naar mij. ‘Kennen jullie elkaar?’

‘Een vluchtige ontmoeting in de stad.’ Edward grinnikte spottend en lachte om zijn eigen woorden. ‘Beter kun je het waarschijnlijk niet omschrijven.’

Heel grappig!

‘Ik... had die avond nogal haast,’ antwoordde ik kortaf en met een paar snelle stappen liep ik naar de auto, zonder Edward nog aan te kijken. Hopelijk liet hij het daarbij. Yorick wist weliswaar dat ik had geprobeerd langs de uitsmijters te komen, maar hij hoefde niet alle details te weten.

Ik ging op de achterbank zitten en zag Edward nonchalant naar

de auto toe komen. Hij kroop weer achter het stuur, haalde zijn hand door zijn vochtige haar en keek me via de binnenspiegel aan.

‘Hoe ver was je trouwens gekomen? Tot de lift?’

Zijn glimlach werd breder, alsof hij het antwoord al wist.

Klootzak! Ik drukte me tegen de leren bank aan en keek hem heel bewust niet aan.

‘Ik zei toch meteen al dat je zonder mij niet bij je broer zou komen.’ Edward haalde zijn schouders op. ‘Wat heb je daarna gedaan?’

Thuis in een hoekje zitten huilen. Maar dat ga ik jou dus echt niet aan je neus hangen.

Achter me viel de kofferbak dicht en meteen daarna opende Yorick het portier aan de passagierskant. Hij schudde de regen uit zijn baard en stapte in.

‘Waar is Six?’ wilde hij weten.

‘Met zijn vader naar Crawley,’ antwoordde Edward terwijl hij de motor startte.

‘Je had wel iemand anders kunnen sturen om ons op te halen.’

Edward wuifde die opmerking weg en knipoogde via de binnenspiegel naar mij. ‘Maar dan had ik niet als eerste kennisgemaakt met de nieuwe stagiaire. En dat zou vreselijk jammer zijn geweest. Vind je ook niet?’

Hij keek nog steeds via de spiegel naar mij. Verbeelde ik het me nou of had zijn blik iets duisters? Zijn woorden mochten dan vriendelijk klinken, zijn ogen vertelden een ander verhaal. Pas nu viel me op hoe licht ze waren. Ik had die ene nacht durven zweren dat ze felblauw waren geweest. Maar nu zagen ze eruit alsof er een noordpoolstorm in had gewoed. IJsgrijs, lichter dan ik ooit had gezien.

‘Alles oké met je?’ Yorick draaide zich bezorgd naar me om. ‘Je bent zo stil.’

‘Ik voel me niet goed.’ Dat was niet eens gelogen.

‘Door het weer?’

‘Nee, door mij,’ antwoordde Edward voor ik mijn mond open kon doen. ‘Ze heeft een slecht geweten, omdat ze het in het openbaar met me heeft uitgemaakt.’

Yorick keek van hem naar mij en krabde in zijn baard. ‘Jullie laatste ontmoeting was kennelijk buitengewoon interessant.’

‘Ja, nou en of.’ Edward trapte het gaspedaal in en reed weg. ‘Een buitengewoon interessant begin.’

De wagen stond stil voor een gigantische stenen boogpoort met twee torenspitsen die eruitzagen als kleine cipressen. Boven de met kunstige krullen versierde toegangspoort prijkte een gouden bord, omringd door metaalfiligrein. We waren er. *CAVERLEY GREEN – ROYAL HORSES.*

Wow! Al wilde ik het niet toegeven, ik was nu al onder de indruk. Dit was het dan, het – volgens internet – prachtigste landgoed van de koninklijke familie, inclusief reusachtige paardenfokkerij, waarop de duurste paarden van het land werden gefokt en getraind.

Eerder had Yorick me in de auto verteld dat hij al vijftien jaar voor de koninklijke familie werkte, waarvan acht aan het hoofd van de fokkerij. Ik had mijn best gedaan niet te laten merken hoezeer ik daarvan onder de indruk was, maar nu ik het zag, was het veel moeilijker om mijn enthousiasme te verbergen.

Edward reed langzaam naar de poort toe. Die ging als vanzelf open en bood toegang tot een lange, door rozenstruiken omzoomde

oprijlaan. We reden tussen twee identieke poorthuizen door, allebei met smalle, in kleine ruitjes onderverdeelde, ramen. Met hun door klimop begroeide gevels en de bollen op de nok van het dak leken ze wel het decor voor een film.

‘Het heeft iets sprookjesachtigs,’ merkte ik op.

Yorick lachte. ‘Wacht dan maar tot je het herenhuis ziet.’

‘Ik weet hoe het eruitziet.’

Yoricks ogen begonnen te stralen. ‘Kun je je dat nog herinneren?’

Ik moest lachen. ‘Yorick! De laatste keer dat ik hier was met mijn ouders was ik twee. Maar Google is erg handig.’

Het internet had de afgelopen week al een reusachtige stroom aan informatie over het landgoed opgehoest. De belangrijkste punten had ik op de eerste bladzijden geschreven van het notitieboekje dat ik speciaal voor mijn verblijf hier had gekocht.

Gebouwd in 1704, tijdens de regeringsperiode van koningin Anne, een beroemde bibliotheek met meer dan tienduizend boeken, een van de landgoederen van de koninklijke familie, dat de afgelopen jaren ook filmsterren en prominenten had geherbergd. Als je de geruchten tenminste mocht geloven.

Natuurlijk zou ik mijn stage niet daar doorbrengen, maar op de paardenfokkerij, die op de landerijen van het landgoed lag. Toch was ik nieuwsgierig naar Caverley Green en het aangrenzende park met de in vorm gesnoeide struiken, de fontein en bloembedden.

Yorick klopte op zijn raam. ‘Daar ligt het al, recht voor ons.’

Ik schoof naar het midden van de achterbank om tussen de twee voorstoelen door te kunnen kijken en hield vol ontzag mijn adem in.

Caverley Hall troonde boven op een heuvel en was heel anders dan wat ik me bij een normaal herenhuis voorstelde. Het was nog veel groter dan op de foto's, een langwerpige gebouw met aan weerskanten een rechthoekige toren. In het midden was een trap naar de ingang, een halfronde uitbouw met een ruitersstandbeeld op het dak. Daarnaast ontdekte ik nog twee zilveren glanzende paardensculpturen in gestrekte galop. De hoge, in kleine ruitjes onderverdeelde boogramen onderstreepten de charme van het oude gebouw. Het zag er allemaal uit alsof iemand de tijd driehonderd jaar terug had gedraaid. Als je tenminste even vergat dat ik in een hypermoderne SUV zat en niet in een door vier schimmels getrokken koets.

‘De koningin komt persoonlijk minstens één keer per jaar op bezoek om naar de vorderingen van haar lievelingspaarden te kijken,’ zei Yorick. ‘Ze heeft heel veel verstand van paarden. Helaas ben je haar net misgelopen.’

Dat vond ik niet echt erg. Yorick had me verteld dat het hele landgoed onder strenge bewaking stond wanneer er een lid van de koninklijke familie aanwezig was. En op een ponyvakantie gedecoreerd met machinegeweren zat ik niet te wachten.

‘Is het herenhuis eigenlijk te bezichtigen?’ Ook al interesseerde de koninklijke familie me niet, de bibliotheek en de tuin zou ik wel graag willen zien.

‘Nee, niet nu. Alleen van oktober tot maart.’ Deze keer was het Edward die antwoord gaf. Hij reed de SUV langs een vijver met een manshoge fontein en wierp me weer een blik toe via de binnenspiegel. Het leek me nog steeds een slechte grap dat ik uitgerekend hem hier moest tegenkomen. Al had hij op de avond van het feest zelf

tegen me gezegd dat hij Yorick kende. Waarschijnlijk waren ze zelfs samen daar geweest.

Wat ben je toch een geluksvogel, Grace.

‘Het park ligt achter het gebouw,’ vertelde Edward ongevraagd. ‘Maar bedienden hebben daar geen toegang. Behalve tijdens het jaarlijkse zomerfeest, dat de hele paardenfokkerij op Caverley Hall viert.’

Ik moest mijn best doen om niet te snuiven. Bedienden? Hij praatte alsof hij in *Downton Abbey* meespeelde! Waarbij hij dan natuurlijk de rol van de vervelende kamerdienaar had.

Yorick wees uit het raam. ‘Kijk, daarachter zie je het trainingscentrum voor de paarden al.’

Ik keek naar buiten. Door de regensluier op het raam zag ik dat de weg recht naar drie langwerpige gebouwen voerde, die in een rechte hoek ten opzichte van elkaar stonden. Het grootste ervan zag eruit als een flinke woning, met een lichte, met klimop begroeide voorgevel en aan beide uiteinden een toegangstrap. De ramen waren symmetrisch geplaatst en tussen de rode dakpannen ontdekte ik drie kleine dakkapellen. De beide andere gebouwen zouden wel stallen zijn. Aan de achterkant, van elkaar gescheiden door hekken, waren diverse uitlopen. Op elk ervan stond een paard. Tussen de gebouwen was een rond gazon aangelegd. Verder naar achteren zag ik een grote hal, een rond gebouw, twee buitenbakken en uitgestrekte weidevelden, waarop meerdere boomstammen lagen.

‘Dit is gigantisch. Hoort dat allemaal bij de fokkerij?’

Yorick lachte. ‘Dit is alleen maar het trainingscentrum. De fokkerij ligt een minuut of tien verderop, tussen Caverley en Suttington. Er zijn hierboven altijd maar ongeveer twintig paarden, die

worden getraind of te koop staan. De hele fokkerij met zijn kuddes is veel groter. Op het moment hebben we bijna honderdvijftig paarden.’

Zoveel? Ik voelde dat mijn mond openviel en deed hem snel dicht. Ik wist weliswaar dat de koninklijke familie bekendstond als paardengek, maar ik had nooit zo stilgestaan bij de details over de paardenfokkerij. Jordan had me verteld dat ik kort voordat we naar Parijs vertrokken met hem en onze ouders hier ben geweest. Ik was geboren in Londen, maar mijn eerste echte herinneringen stamden uit Stockholm. Daar had ik tijdens mijn kinderjaren het langst gewoond. Maar liefst vier jaar.

‘Zo, volgens mij ben je er sprakeloos van,’ klonk Edwards spottende stem.

Dat zou je wel willen.

‘Dat zijn behoorlijke afstanden als je ergens heen wilt,’ zei ik om hem te bewijzen dat hij ongelijk had. ‘Doen jullie dat allemaal te voet?’

Yorick keek Edward van opzij aan en grinnikte. ‘De meesten hier geven de voorkeur aan een fiets. Behalve Randy. Die rijdt in zijn golfkarretje rond.’

‘Dan is hij zeker nogal belangrijk.’

Yorick lachte. ‘Af en toe zelfs van levensbelang. Randolph Graddell is onze dierenarts.’

Edward reed de auto voorbij het gazon en parkeerde voor het woonhuis. Ik opende het portier, stapte uit en keek om me heen. Het was opgehouden met regenen en de paar zonnestralen die erin slaagden door het wolkendek heen te breken, weerkaatsten in de vele plassen. Twee jonge mannen in regenjassen duwden kruitwa-

gens in de richting van de buitenbakken. Ze lachten zo hard dat het op het hele terrein te horen was. Hun stemmen vermengden zich met het geluid van paardenhoeven en ik draaide een rondje om te zien waar dat geluid vandaan kwam.

Een meisje met een zwarte bob en een poloshirt leidde een robuust lichtbruin paard de stal uit en zette het vast aan een haak aan de muur. Toen ze ons zag, stak ze haar hand op en zwaaide. Yorick zwaaide ook.

‘Hoi, Joan. Dit is Grace, onze nieuwe zomerstagiaire,’ stelde hij me kort voor. ‘En dit is Joan, over wie ik je daarstraks heb verteld. Jullie kunnen het vast wel met elkaar vinden.’ Hij wendde zich tot het meisje. ‘Hoe gaat het met Chipperfield?’

‘Super. Gisteren had hij een rustdag en vandaag mag hij in de aquatrainer.’ Ze aaide het paard liefdevol over zijn hals. ‘Wacht maar tot je Goldseeker ziet. Hij heeft vandaag zijn eerste dubbele galopwissel volbracht.’

‘Volgens mij probeert er iemand werknemer van de maand te worden.’ Yorick lachte en stak allebei zijn duimen op. ‘Je foto komt boven aan de stapel op mijn bureau. Beloofd.’ Hij opende de kofferbak, haalde mijn bagage eruit en keek me aan. ‘Het is hier echt een gezellig stelletje.’ Met een brede vikinglach gaf hij me mijn rugzak aan en ik hing hem over mijn schouders.

‘Ik laat je nu eerst even je kamer zien. Je hebt het rijk alleen in het gebouw daarginds, boven de zadelkamer.’ Hij wees naar een aanbouw van gepotdekselde planken naast een van de stallen. ‘Pak eerst maar rustig je spullen uit, dan kunnen we daarna een rondje over het landgoed maken.’

‘Ik breng haar wel naar haar kamer.’ Edward pakte mijn koffer

voor ik dat zelf kon doen. ‘Ik wilde toch nog even bij Tira gaan kijken. Dus het ligt op de route.’

Yorick keek hem onderzoekend aan, maar glimlachte toen toch. ‘Dank je, Edward. Dat is heel vriendelijk van je. Grace, kom maar naar me toe in het huis wanneer je klaar bent met uitpakken. Dan laat ik je alles zien. Afgesproken?’

Alleen zijn met meneertje Arrogant? Nee, daar was ik het helemaal niet mee eens! Maar Yorick had zich al omgedraaid en liep naar Joan toe. Ik keek naar Edward, liet mijn ogen van zijn zwarte boots via zijn gescheurde jeans naar zijn lippen gaan.

Hij glimlachte zelfverzekerd. ‘Ik weet niet hoe het met jou zit, maar ikzelf kan nauwelijks wachten tot ik met je alleen ben... Gracylia. We hebben het een en ander te bespreken.’

We stonden nauwelijks in de hal van de aanbouw, waar het sterk naar leer en paarden rook, of Edward versperde me met zijn lichaam de weg. Ik kromp ineen toen hij zijn vlakke hand bliksemsnel naast me tegen de houten wand legde.

‘Zo, vertel op, rooie. Waarom ben je hier?’ Edwards stem klonk rustig en beheerst, en toch meende ik er een zekere dreiging in te horen. Ik wilde terugdeinzen, maar Edward pakte mijn arm vast. ‘Vergeet het maar. Je gaat er niet vandoor. Ik wil eerst een paar antwoorden van je.’

Zijn ijsgrijze ogen keken me genadeloos aan en ik had het gevoel dat de temperatuur in het vertrek alleen al door zijn aanwezigheid een paar graden daalde.

Gefeliciteerd, Grace, dacht ik. Je bent erin geslaagd Jack Frost kwaad te maken. Waarom moest ik het nou steeds aan de stok krijgen met gevaarlijke types?

Ik vloekte inwendig. Wat had ik dan verwacht? Dat hij me opgewekt zou begroeten nadat ik hem bij die beveiligers had achtergelaten? Ook al was hij een vipgast, dan nog kon ik me voorstellen dat hij na de scène met mij toch even wat uit te leggen had.

‘Je hebt iets uitgehaald, is het niet?’ giste hij. ‘Vandaar die vreemde actie van je in Londen – en nu die twee maanden hier. Heb je geprobeerd zelfmoord te plegen? Last van eetstoornissen? Nee, daar zie je niet naar uit. Problemen met vrienden?’ Ik probeerde me los te rukken, maar Edward hield me stevig vast. ‘Aha, dat laatste dus. Een klassieker.’

Nu had ik er genoeg van!

‘Je kent me helemaal niet! Ik ben alleen maar hier omdat mijn ouders bevriend zijn met Yorick. Hij is de peetoom van mijn broer en...’

‘Dat weet ik allemaal al,’ onderbrak Edward me. ‘Maar je hebt me behoorlijk in mijn hemd gezet bij dat hotel. Als ik het me goed herinner heb je me de bons gegeven en me ervan beschuldigd vreemd te gaan.’ Hij vertrok zijn gezicht, maar glimlachte toen meteen weer provocerend. ‘Ik vind dat ik wel een verklaring verdiend heb. Dus, Gracylia, wat heb je gedaan dat je mammië en pappie je de zomer in *the middle of nowhere* laten doorbrengen?’

‘Misschien wilde ik wel hierheen,’ reageerde ik bot, maar Edward schudde zijn hoofd.

‘Dat geloof ik niet. Je bent in elk geval geen paardengek.’ Hij bekeek me minachtend van top tot teen.

Ik stak mijn kin naar voren. ‘Hoe kun jij dat nou weten?’

‘Als je vaker met paarden te maken had gehad, zou je hier zo niet rondlopen.’

Hij wees naar mijn roodgeruite rok en het zwarte topje dat ik onder mijn natte vest droeg.

‘Wat kan het jou schelen wat ik aanheb? En ik weet inderdaad niks van paarden. Nou en?’

‘Ik wist het wel.’ Edward sloeg zijn armen over elkaar. ‘Je breekt ’s nachts bij het hotel in om je broer te vinden en een paar weken later duik je hier op. De hele zaak stinkt een uur in de wind. Dus vertel me eindelijk wat er aan de hand is!’

‘Vergeet het maar!’

Edward ademde hoorbaar uit en weer in. Hij kwam nog een stap dichterbij, zo dichtbij dat ik zijn adem over mijn gezicht voelde gaan. ‘Luister, Yorick staat kennelijk aan jouw kant en denkt dat het gemakkelijker voor je is als niemand hier de waarheid over je kent.’ Hij haalde zijn schouders op en bracht zijn hoofd zo ver omlaag dat zijn lippen bijna mijn oor raakten. ‘Maar ik zweer je dat ik erachter zal komen. Daar kun je op rekenen.’